

kjendtgjøreiser. Hvad denne billige Porto repræsenterer ved denne Statsindtægt brutto, hvor den har bidraget til Rationalvelstanden, til Udvikling baade af materielle og aandelige Kræfter, behøver jeg vistnok ikke at gjøre opmærksom paa. Man bruger jo efterhaanden f. Ex. i England Postvæsenet ogsaa til andre Forretninger. Alle Postcontoirer ere tillige indrettede til Sparekasser, saaledes at en Arbejdsmand kan indbetale sine Skillinger, sine 2—3 Mark ad Gangen, føre Bog med Postmesteren derover og faae Summen ved et Kort eller ved sin Bogs Forsendelse udbetalt i en hvilken som helst Deel af Riget. Dette er en Forholdsregel, som jeg troer har gjort overordentlig megen Gavn, idet man derved faaer Folk til paa en beqvem Maade i deres Nærhed at anbringe de Skillinger, de have tilovers efter Aagens Arbejde og derved opsamle en lille Sum, som rimeligviis ellers vilde være gaaet paa Alhuse. Jeg behøver ikke at sige til den høitagtede Finantsminister, at jeg holder mig overbevist om, at det ligger ham paa Hjerte at gjøre, hvad der staaer i hans Magt for at forbedre og formere den hele Postfag, ligesaa viist som at han vil gjøre. Sit til, om det var muligt engang at faae den af mig paapegede nordiske Postconvention indført. Jeg tvivler ikke paa, at der vil fordres mange Kræfter og megen Tid til at faae den istand, men engang vil den komme, og jeg vilde gjerne unde den høitærede nuværende Finantsminister den Glæde, om han kunde sætte denne Forholdsregel igjennem.

Madsen: Nagtet allerede saamange Talere have havt Ordet, vil jeg dog tillade mig at udbede mig det ærede Things Opmærksomhed for et Par Punkter, som ikke endnu ere bleyne omtalte. Det første Punkt er en Bestemmelse i § 11 om Postens Ledfagelse. Jeg paastjønner meget den Omhu, der er viist for at faae alle de ældre Lovbestemmelser samlede i denne ene Lov, men i

denne Henseende er der med dette Punkt gjort en Undtagelse, idet der er henviist til tre forskjellige Love, og da jeg troer, at disse Love, hvad angaaer Postens Ledfagelse med gaaende Folk, ere temmelig uklare, vilde jeg ansee det for meget bedre, at man indsatte en Bestemmelse, som tydeligt og klart ordnede denne Sag. Jeg har da tænkt mig, at man kunde bringe den samme Bestemmelse, som staaer i første Stykke af § 11 i Tilfælde af, at Befordringen, hvormed Posten føres, af en eller anden Grund er ude af Stand til at fortsætte Reisen, at Enhver da er forpligtet til at yde Posten den nødvendige Hjælp for en billig Betaling, thi denne Ledfagelse er jo noget Særegent ved Sneefald, naar det gjøres vedkommende Communes Beboere umuligt at holde Veien ryddelig. Det er vel ikke saa tidt, at dette Tilfælde indtræffer, men det træffer dog undertiden og gjerne paa disse lange Router, som f. Ex. fra Belle over Herning til Holstebro og fra Ringkjøbing over Herning til Silkeborg, ikke alene af den Grund, at det er en lang Route, men ogsaa fordi det er en Bei, som ikke blot er omgivet af høie Banker og andre uheldige Terrainforhold, men hvor Befolkningen i Veiens Nærhed er meget tynd. Jeg troer derfor, at det er en noget ubillig Byrde, naar man holder fast ved, at Beboerne skulle holde Veien ryddelig for Sne, forsaavidt de kunne gjøre det, og at de desuden skulle ledsage Posten med gaaende Folk uden extraordinair Betaling. Jeg finder, at denne Betaling bør udredes af Postvæsenet og udredes constant, og at saa vedkommende Folk, der ledsage Posten, ere pligtige til at følge den, naar det gjøres nødvendigt, i Righed med hvad der er bestemt i første Stykke af samme Paragraph. Jeg vil henstille dette til den høitærede Finantsministers Overveelse, og jeg har ifinde at stille Forslag til 2den Behandling i denne Henseende. — Et andet Punkt, som jeg vil omtale, er Bestemmelsen i § 22, at Bøderne skulle tilfalde deels Angiveren og deels Postvæsenet. Den første Bestemmelse, at Bøderne skulle